

at han først har meddeelt Krigsministeren Beslutningen, efterat Kanonerne vare fornaglede, og Tropperne paa Almarschen? Vi have senere hørt af den høitærede Minister, at Instruxen, som han havde modtaget, endogsaa var saaledes, at det kunde være tvivlsomt, om ikke en Kongelig Resolution maatte til, for at gjøre Forandringer i den, om det var tilstrækkelig at gjøre dette alene ved en ministeriel Resolution. Derfor paatrengte det Spørgsmaal sig: Hvorledes kan Overkommandoen have taget den Beslutning og have udført den uden Ministeriets Vidende? Der var saa Meget, der var dunkelt og gaadefuldt for os; saaledes var det os gaadefuldt, hvorledes Stabschefen, om Matten, før Beslutningen blev tagen, saa bestemt kunde udtale til den høitærede Minister, at han meente, at der burde gjøres en alvorlig Modstand ved Slesvig, og hvorledes dette kunde hænge sammen med, at han den næste Dag stemte for Beslutningen om, strax at opgive Stillingen; det var os Alle paafaldende, hvad der havde bevæget Overkommandoen dertil. Overgeneralen havde sin Udnevnelse allerede fra forrige Aar, han havde altsaa haft længere Tid til at være paa sin Post, til at lære sin Hær, Terrainet, Fæstningsværkerne og sine Forsvarsmidler at kjende. Hvorfor, spørge vi da, har han da ikke opgivet Stillingen tidligere, hvorfor har han da ikke opgivet den, idetmindste dengang da han erfarede, at Tjenden rykkede ind? Det var disse Spørgsmaal, der kom fra Alles Hjertes og løde paa Alles Munde. Siden den Tid ere Uger gaaede hen, og den stærkt bevægede Stemning har jo vel for en stor Deel lagt sig, men endnu lyder det samme Spørgsmaal, og endnu er det lige dunkelt, der dengang var dunkelt, og endnu lige uoplyst det der da var gaadefuldt. Dertil kommer, at efterhaanden, som vi have faaet Efterretninger fra Hæren — Efterretninger, som ere komne fra forskjellige Steder, men hvoraf Enhver af os vistnok har faaet nogle fra Steder, vi ansee for paalidelige, har der reist sig nye Spørgsmaal hos os. Vi høre, at der har været en stor Overanstrengelse for Hæren, at der for enkelte Afdelinger har været en meget anstrengende Forposttjeneste lige fra det Dieblit, da Tropperne rykkede ud af Holsteen, at der har været Afdelinger, som

have maattet gjøre denne Forposttjeneste, uden at være blevne afløste af andre Afdelinger; vi høre Tale om den store Overanstrengelse, som Mandskabet led under i de saa Dage, hvori Dannevirkestillingen blev forsvaret. Der spørges, om denne Overanstrengelse har været nødvendig, hvorledes det har været muligt, at Overkommandoen har været saa lidt fremshynet, at den ikke har kunnet indsee, at det var nødvendigt at fordre et større Mandskab til Hæren. Vi faae Efterretning om Tilbagetoget, vi see, hvor uendeligt Soldaterne have lidt, og det er da naturligt, at vi gjøre det Spørgsmaal: Har da ikke Tilbagetoget kunnet være paa nogen Maade forberedt, har det ikke været muligt at gjøre saadanne Forberedelser, at Soldaterne ikke skulde lide af Sult? Vi høre om, hvor meget Materiel der er tabt, hvormange Krigsfornødenheder der ere tabte, og det Spørgsmaal fremstaaer da: Kunde ikke Noget af dette være undgaaet, og kunde der ikke have været gjort os nogle Meddelelser, hvoraf vi dog klarere kunde see, hvad det er, der er blevet tabt? Sa! Nøgterne gaae endogsaa graverende mod enkelte af Befalingsmændene i Hæren. Der er dem, som ere blevne bestyldte for at have udbredt Mismod og Mistillid, ved at tale mod den Krig, som føres for at værne om, hvad vi Andre ansee for at være nødvendigt for det danske Folks Frihed og Selvstændighed. Enhver Dansk maa ønske at faae disse Spørgsmaal besvarede. I en saadan Tid som nu er det naturligt, at det ligger tungt paa Folket at skulle være i Uvidenhed, at skulle være uoplyst om, hvad det var, der dengang bevægede Overkommandoen. Men foruden at det hos Enhver af os maa være et naturligt Ønske, og at der kan være en naturlig Trang til at faae dette besvaret, have vi ogsaa vor Forpligtelse, som vi engang have indgaaet ligeoverfor Befolkningen; vi have udtalt, at det danske Folk kan forlade sig paa, at den danske Rigsdag vil vide ved alle lovlige Midler at hævede Landets Ære og Selvstændighed og at kræve det kraftigste Forsvar for samme af Regjeringen. Et kraftigt Forsvar for vort Fødeland kan ikke tænkes, naar ikke Overkommandoen over Hæren er lagt i duelige og kraftige Mænds Hænder. Om dette har været Tilfældet, vil